

RACA

SCIJ

Ski Club International des Journalistes
Slovenska sekcija novinarjev smučarjev

ROGLA
Rogla, 9. - 15. marec 1997

30 LET SREČANJ RAC NA SMUČEH

1968	MARIBOR
1969	PLATAK
1970	GOLTE
1971	VOGEL
*1972	DELNICE
1973	ZATRNIK
1974	KRVAVEC
1975	KOPE
1976	VOGEL
1977	MARIBOR
- 1978	JAHORINA
* 1979	KRANJSKA GORA
1980	KOBLA
1981	KANIN
1982	PLATAK
1983	ROGLA
1984	KRANJSKA GORA
1985	KOPAONIK
1986	KOPE
1987	BJELAŠNICA
1988	BREZOVICA
- 1989	POPOVA ŠAPKA
1990	KANIN
1991	JAHORINA
1992	ROGLA
1993	BOHINJ
1994	CERKNO
1995	KRANJSKA GORA
1996	KRVAVEC

Za 180 dni žlahtnosti

Kar za približno pol leta smučarije bi se nabralo tistemtu junaku, ki bi se uspel udeležiti vseh 30 znamenitih, če ne celo legendarnih srečanj novinarjev smučarjev. In če je komu to uspelo, mu grejo seveda vse čestitke in priznanja. Kar lep lok je od Pohorja do Pohorja med letoma 68 in 97, po vseh slovenskih smučiščih vodi in tudi po večini smučarskih središč nekdanje Jugoslavije. Vsako zase in vse skupaj so ta srečanja postala pojem, ne samo v slovenskem novinarskem svetu, ampak tudi sicer. SCIJ Slovenija je nedvomno pomemben člen mednarodnega kluba, naši veterani so bili med ustanovnimi člani SCIJ, naša beseda ima z njihovo pomočjo še zdaj posebno veljavno in ceno.

Ampak, če pustimo ob strani velike besede in mednarodne analize, pomeni vsakoletno srečanje novinarjev na snegu vsakomur od nas drobno človeško radost, ki se je tako navadil,

da si je ne pusti vzeti. Redko kdo, ki je bil kdaj z nami, se je nadaljnjam srečanjem odpovedal - vsaj zaradi kakšne zamere ne. In redko kdo, ki ga je bilo s težavo mogoče prepričati, naj gre vendarle z nami, je kasneje to obžaloval.

In tako ta naša novinarska smučarska druština kar živi in živi, četudi se vmes vsake toliko pojavljajo globokoumna razmišljjanja o smotru našega obstoja, o tem, da po prenehjanju blokovske razdelitve sveta SCIJ nima več nobenega smisla in podobno, se vsako leto z velikim veseljem dobivamo na nacionalnih in svetovnem srečanju. In če bo

šlo vse po sreči, bo slovenski SCIJ gostil novinarje iz vsega sveta leta 2000.

Sam sem se z razglabljanjem o smotru tega našega početja že zdavnaj nehal ukvarjati. Z veseljem ob vsem spoštovanju plemenitega namena ob nastanku SCIJ ugotavljam, da žlahtne silnice in pozitivni fluidi, ki se sproščajo ob naših vsakoletnih snidenjih, zadostujejo za napolnitev izpraznjenih akumulatorjev. In da se vsi, ki imamo radi novinarstvo (pa čeprav ga nemalokrat besno prekolnemo) in smučanje (pa čeprav nam je včasih celo že odveč), dobro počutimo in se imamo lepo.

In tudi, ali pa predvsem zato, ob tridesetem srečanju SCIJ SLOVENIJA velja: na zdravje in »ostenite še naprej z nami«, do kler je tako!

VLADO KREJAČ,
predsednik SCIJ Slovenije

To je edini ohranjeni posnetek s prvega srečanja v Mariboru (20. decembra 1968). Na levi štarta Zvonka Bricelj, za njeno zadnjico se skriva Jože Plešnar, pred njeno glavo je Blaž Lavrič, številka 4 krasi Janez Šusterja, njegova glava zakriva levo oko Otmarja Klipšteterja, levo pred njim pa je danes sloviti trener Aleš Gartner. Kdo je desetka, nam ni znano.

Mene so pa na Jahorini zagiftali

Kot vedno tudi tele vrstice pišem v časovnem primežu. Za nameček sem še pošteno jezen, malce me stiska v želodcu, saj je še toliko za postoriti, da bi na Roglo lahko odšel kolikor toliko brez skrbi, da cesa nismo naredili.

Ah ja, zakaj sem jezen. Malce prej sem izvedel, da je papir, na katerem naj bi bilo tole in še vse kaj drugega natisnjeno in s katem budi tudi plačali tiskarje, šel k vragu. Nafehtal sem ga že za Krvavec, pa je tiskar hotel drugega in tako je kakšna tona celuloznega izdelka šla Preddvorčanu nekaj časa na jetra, menda ni vedel, kaj naj z njim, in ga je »vslil« nekomu, menda za tako majhne denarce, da se jim sploh ne splača omenjati... Zdaj bo pa treba pogruntati nekaj novega.

No, šef jubilejne Race je predlagal, da bi napisal kaj o mojem prvem račjem smučanju. Daleč je tista Jahorina, ko smo se vsi Slovenci čudili, kje so Sarajevčani prišli na idejo, da bi organizirali olimpijske igre. In nas je tudi radovednost gnala tja gor. No, na kratko. Bilo je super, utrudljivo, kot na vseh poznejših srečanjih. Z Bajalovim vlakom (tovorni vagon, pa jedilni, dame so imele svoj, spalni vagon) do Sarajeva, kjer me je zjutraj najbolj učinkovito prebudila vožnja z razdrapanim avtobusom, na katerem je utrgana veriga naredila luknjo v poden in si lahko med vožnjo brez skrbi pljuval direktno na cesto. Hotel presenetljivo prijeten, malce zamrzneni kanalizacijski navkljub. Vreme vsakršno, na veleslalomu so nam domačini podtaknili nekega »lučkarja«, ki nas je nabrisal in se poslovil od

nas, tekači so (takrat sem še kadil in so to počeli brez mene) imeli tekmo kar na cesti, saj o kakšnih posebnih progah ni bilo ne duha ne sluha. Potem pa nekega večera Mikulić. Pokalo je in grmelo, ampak zmagali smo mi. Z Jahorine mi je ostala v spominu tudi kolegica, ki jo je soprog, prav tako poklicni kolega, hladnokrvno odpeljal pod vrh Jahorine in po krajišem učenju sam odsmučal v dolino. Dekle pa začetnica, menda še tudi noseča ni bila prav dolgo... In sva potovala v dolino, dolgo, dolgo. Pa prišla sva tudi.

(Mimogrede: letos mi je Fredi povedal, da jo je reševal tudi on, tudi on jo je varno pripeljal do hotela in mislil, da jo je rešil zanesljive smrti... Le koliko reševalcev nas je bilo?). Pa na pridneva Slavka Nastiča, ki je bil sam čisto za vse, ne smem pozabiti, in na prisko, begovo čorbo, Moriča

Dovolj bo, ostalo lahko povem na Rogli. Telefoni zvočni kot ponoreli. Franček, Džeri, Tatjana priganja... In tudi papir vsega ne prenese.

Jebemti, kje bom dobil tisti papir?

UROŠ ŠOŠTARIČ

čas(t)nik s težo

PAN

VEČER

Saloon kot na Divjem zahodu

Kadar se napotim z avtomobilom prek Gorskega Kotarja, mi v Delnicah noga skoraj zanesljivo pada s pedala za plin. V zadnjih petindvajsetih letih se ni zgodilo, da se ne bi ustavil pri depandansi hotela, kadar smo rekli bencinski črpalki ob našem srečanju pred četrto stoletje. Ob konzervi piva, ki ga ponavadi spijem, se spominjam pestrega programa, ki so nam ga pripravili in ki nas zaposlil v taki meri, da smo pozabili na nič kaj prijetno sprememljivo vreme.

Tekmo v veleslalomu smo opravili po stari dobravi navadi (Platak je bil vzorčni model): sami smo »poštamljali progo in postavili kole ter seveda tudi odpeljali vsak po svojih sposobnostih. O svojem rezultatu ne bom izgubljal besed. Ni dosti manjkalno, da bi takrat Djurotu odžrl kantico medu. V dopolnilnih dejavnostih sem prepustil smučarske skoke bolj poklicanim kolegom. V Mrkopalu sem sklenil sodelovati predvsem v žaganju in cepljenju lesa ter seveda v kulinariki. Z lesom res nisem imel težav. Tu sem nastopil kot bivši profesionalec med amaterji. Z uratom sva med italijansko okupacijo služila denar za preživetje med drugim tudi z žaganjem drva po tarifi štiri litre za kubični meter. Z luhkoto sem osvojil prvo mesto z osmimi sekundami na skoku. Za zmago sem dobil pokal - figurico oslička, ki jo je neznan umetnik izrezjal iz rezvejane brezove korenine. Še vedno me spominja na to srečanje na polici vitrine v vikendu.

Medtem ko smo mi žagali in sekali okroglice, pa je od bližnjega ognja vse bolj omamno dišalo. Ni samo dišalo, tudi okus mladega mesa jagenjčkov in odojkov je bil božanski. Nasprosto pa velja, da je bilo srečanje v Delnicah eno najbolj umirjenih. Če ni bilo na progra-

mu kaj uradnega, se je restavracija v motelu naglo spraznila in zavladal je blažen mir. Ko se je motel vse bolj potapljal v tišino, pa se je naglo polnila točilnica pri bencinski črpalki na drugi strani ceste. Ob tem, ko so prvi še lahko izbirali, kam bodo napolnili svoje komolce in odložili kozarec, pa je bila za zamudnike stvar že skoraj brezupna. Ostala sta jim samo še prestopanje in kozarec v rokah. Skratka, vse je bilo v stilu klasičnega saloona z Divjega zahoda. Glasni pogovori, cigaretni dim, da bi ga lahko rezal, in utrujenost, ki je polagoma lezla v kosti vseh, ki so čakali na jutranjo zarjo, ki bi jih popeljala v posteljo ali pa novim zmagam naproti.

Ko takole razmišljam o zgodovini naše sekcije novinarjev smučarjev, sem vedno bolj pre-

pričan, da je za večino njenih članov nenadomestljiv sestavni del življenja, ki ga moramo ne-

govati in razvijati tudi v prihodnji.

JOŠKO PIRNAR

Vse mineva...

nih. Ker nas ni pričakal nihče od Bosancev, smo se z lokalnimi avtobusi sami napotili na Jahorino 1978 (»Aj, kolika je Jahorina planina...«). Njeno velikost si je bilo mogoče ogledati z žičnice, ki je za 20 minut obstala, veter pa je neusmiljeno vlekel. No, vse to je bila cena svobode, druženja, družnosti, tekmovanja. Prav na Jahorini sem takrat prvič tekmovala v veleslalomu. Kako veliko in pomembno se to sliši. Priče zatrjujejo, da je moje počasno smučanje spremljalo hitro in glasno dolgo (kaj šele večno).

Medtem sem osvojila tudi tehniko »rdeča vratica, modra, pa spet rdeča«, v Kranjski Gori, na Kaninu, Voglu, Rogli. Kljub temu pa me Albina Podbevsek vselej premaga - za prsi. Toda kaj hočeš, komur je bog dal, je dal. Me pa zato Alenka Leskovic velikokrat gleda v hrbot. Marjeta Šoštaric je seveda vedno najboljša, in ko pridrvi po progi, se zdi, kot da

Zato mi je še posebej ljubo, da imate Slovenci hrive, sneg in novinarsko smučarijo ter da me vabite na svoja srečanja.

Naj na koncu zaželim, da bi skupaj proslavili vašo zlato poroko. Kozarce v roke. »I zato bračo pímo ga, dok ne puk-ne zora...«

Pozdrav. Že 20 let vaša zvesta MIRJANA SOSIĆ

Bilo je nevarno

»Spustiš se dol in vijugaš med vratci. To je vse,« mi je dajal navodila takrat še strastni smučar Slavko Vizovišek - Vizo, asistiral pa mu je Milan Golob. Bilo je na prvih Kopah, smučarsko znanje pa mi je le nekaj dni prej in nekaj dni po mojem tridesetem rojstnem dnevu vcepil v glavo in noge danes žal že pokojni dramski igralec Volodja Peer.

Bili smo na Arehu, na Bejbiki, ki pa se mi je zdela silno strma. Bil sem prvič na snegu, saj smo v Kopru videli le tu in tam pobeljene vrhove Slavnika, smučarji, ki so se odpravljali iz Kopra na turno smuko na Komno, pa so se nam tako in tako zdeli vsi malo matasti. No, Volodja mi je pokazal, kako se nataknemo smuči, in zapeljal meter, dva in padel. Prekel je vse po vrsti, si odpel smuči in odšla sva v Ruško kočo. Po dveh minutah učenja. Tisti dan sva v cikcaku in pozno ponoči zapustila gostoljubni šank z množico špricarjev. Drugi dan me je v

uk vzela njegova, danes že tudi pokojna Mariča in pogumno sem se zapeljal po strmini, ki je bila malo bolj strma od ravnega. Bilo je nevarno, toda preživel sem. Nekaj dni pozneje sem bil že na Kopah in se zapeljal. Prvič nekaj metrov je šlo, potem pa se je proga prevesila v silno strmino. Grozno. »Preživeti,« mi je kluvalo in pri četrtih vratcih sem se raje pognal v sner. Kaj hočeš, odstop pač.

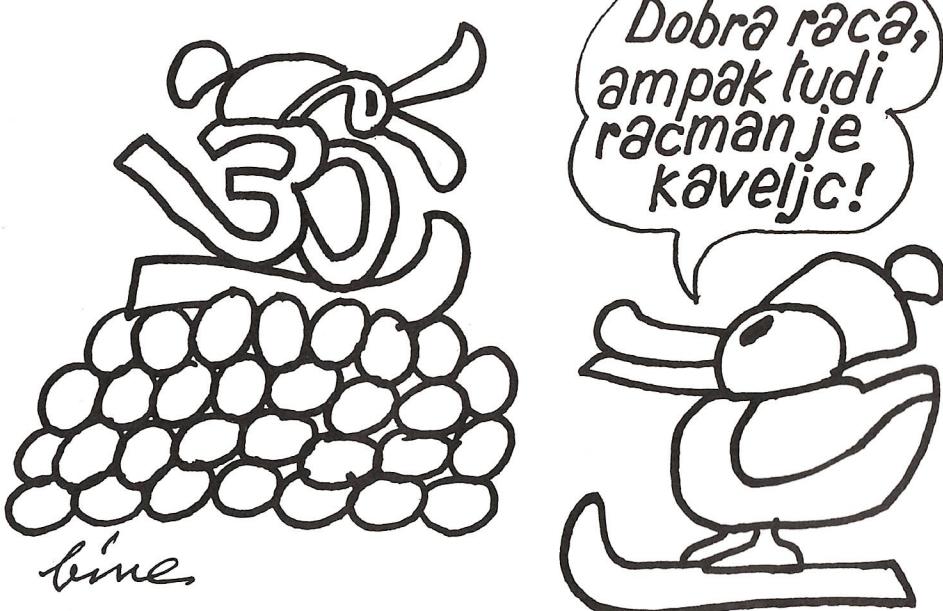
Novinarska smučarska kavana se je selila od smučišča do smučišča, strmina mi je postajala bolj prijazna. Tudi na prvi Rogli, ki jo je tako sijajno organizirala mariborska ekipa, da je postala pojem dobre organizacije. Imel sem visoko startno številko in pogumno sem veslal okoli kolov, da ja ne bi kakšnega podrl ali pa padel v jamo, ki so jo izkopali meter globoko moji predhodniki. Vozil sem, tako kot se spodobi, lagano i sportski, ko zaslišim glas. »Madonca, eden je na progi.« Ozrl sem se, pri moji hitrosti bi imel dovolj časa za branje, ne samo za ogledovanje narave, in zagle-

eden najboljših jugoslovenskih smučarjev. Pa ne samo novinarskih. Karavana je šla dalje. Jahorina, Kopaonik. Brezovica. Proga pa dolga kot slabo leto. To je bilo tisti čas, ko je na Kosovem vrelo in so pokojnega Staša Marinčoviča nenehno klicali v Beograd, in bilo je tisto leto, ko je na plesu v nebo štrelečem in najbolj grdem hotelu na svetu, ki so ga postavili v vasi Brezovica, obdan pa je bil z nizkimi šiptarskimi kolibami, po tistem, ko je popil zabol piva in liter žganja umrl general, komandant prištinskega vojnega okrožja. Umrl je sredi slovenske polke, v objemu z ženo kosovskega policaja Morine. Dva dni je bila naša Brezovica zaprta za ves svet, obkrožena s tanki, potem pa smo slišali poročilo, da je sredi opravljanja dolžnosti umrl koliko jugo generalov je storilo takšno smrt? No, dolga proga na Brezovici je naredila svoje. Kljub temu, da sem že kar dobro smučal, sem počasi vijugal in si mislil: »Le kaj mi je vsega tega treba?«

Še enkrat sem se, kot tekmovalec, podal v bitko. V Kranjski Gori. To je bilo takrat, ko se je Nikola Šoštarč v baru hotela Kompas izprsil in gromko, podprt z nekaj in še več špricarji, dahnil znameniti »jaz plačam,« nakar je pobledel, porumenel in na ček napisal skoraj celo plačo, bilo je takrat, ko je na pustovanju zmagala mariborska ekipa, ki je pol ure vlekla čreva iz pacienta, in ko smo morali plačati posebno čiščenje, kajti v tapison je bilo vtaknjenih milijon papirnatih kroglic, ki sem jih mesece pridno nabiral pri telesku. Takrat sem premagal danes tudi že žal pokojnega Janez Odarja, mojega Delovega urednika. To je bila moja velika zmaga, s katero sem se tudi poslovil od tekmovalnega smučanja.

Nekaj let je že, kar mirno spremljam tekmovalno mrzlico pa samo tekmo, in naučil sem se krasno lagati. »Kaj ti ne tekmuješ?« me vprašujejo. »Sem že odpeljal,« rečem. Ali pa: »Ni sem še na vrsti.« Ali: »Prekleta proga, na sredini me je kar odneslo.« Da imam mir. V karavanu sem že 22 let.

JOŽE JERMAN

Čez Karpaty v Cerkno

Če otrok pri treh letih sedi na kahli in veselo piha v zrak cigaretni dim (ta isti otrok danes brede že po četrtem desetletju svoje življenjske reke, brezpogojno zadnji cigaretni dim pa je potegnil pri 12 letih), če pri petih letih ugotovi, da lahko sam skrbi zase, in zato samovoljno, brez po-prejšnjega posvetovanja s starši grobo in za vekomaj odslovi varuško, ki naj bi bedela nad njim, če pri šestih letih toči krokodilje solze na stopnicah hrama učenosti samo zato, ker ga nočejo sredi leta predčasno sprejeti v šolo, potem je edina rešitev, da ta grdi raček najde svojo račjo družino.

Naj vam zaupam, da jo je našel, in sicer leta 1994, ko se je ta za teden dni ustavila v Cerknem, potisnjensem globoko v hribe.

Prav slednji pa so meni (ta grdi raček sem namreč jaz, Tatjana), ki prihajam iz Prlekije, kjer je krtina najvišji hrib, povzročili kar precej preglavic. Moja izhodiščna točka je bila Ljubljana, od koder sem se z limuzino (mimogrede, te limuzine so izdelovali v kragujevški Crveni zastavi in z njimi na ameriškem trgu izbojevali posel stoletja - dobil jo je vsak Američan, ki je napolil vsaj tri kilograme pralnega praška) po nasvetu prijateljev do Cerkna odpeljala po »bližnjici« prek Škofje Loke.

Toda ta bližnjica, ki to sploh ni bila, me je v temi, megli, dežju in preplastena z ledom bolj oddaljevala kot približevala Cerknu. Po večurnem boju z vremenskimi nevšečnostmi ter visokimi in skoraj neprehodnimi hribi, ki so še najbolj spominjali na Karpaty, sem le ugledala luč sveta in se prebila do cilja, moja koža pa se je barvno lepo skladala z belo pločevino kragujevškega umotvora. Ko sem domorodcem opisala, na katero pot me je zanesla slabia vidljivost na cesti in zakaj sem se v Cerknu namesto eno vozila štiri ure, so se prijeli za glave in me

Omenila sem že, da sem se med novinarji smučarji le za kratek čas počutila kot tujka - Uroš pravi, da sem potrebovala pičlih deset minut, da sem postala vaša. Sicer pa je bilo v Cerknem nadvse zabavno in predvsem - napoooorno. Urnik je bil tako natrpan, da je bilo treba natančno premisliti, kje biti zraven in čemu se odpoveda-

Ko je treba, tudi kelnarimo. Cap v Cernkem '94.

ti. Sama sem razvesila zlasti sobarice, ki z mano niso imele skoraj nobenega dela, z rojakinjo Lidijo pa tako in tako vsako leto ugotavljava, da bi lahko imeli za kakšen kozarček rujnega več, če bi nama sobo zaračunali po uporabi in ne kar pavšalno.

Sicer pa je bilo Cerkno prijetno in nepozabno zaradi marljivih organizatorjev Katje, Filipa in njune družine, zaradi Luke, ki mu je vselej, ko sem pokukala v kuhinjo, če je kisla juha že nared, na kolenih sedela druga kuharica, zaradi Džepla, ki je zelo spretno obdeloval slasten pršut, zaradi Rončela, ki je postregel z božanskim župnikovim vinom, zaradi marljivih delavcev na smučišču, ki so mi po padcu na tekaških smučeh z veliko muke razvzali noge, ki so se mi tako zapletle, da bi bila brez njihove pomoči še danes tam, zaradi Frančka, Šopija in Capa, ki so se izkazali z imenitnim poznanjem slovenske glasbe vaše in naše mladosti (pa išire), zaradi...

TATJANA PIHLAR

MISLIMO NA JUTRI

EAMPRET d.o.o.

Smo ZLATI PRODAJALCI SEAT ovih vozil v Sloveniji.

Smo družinsko podjetje

Smo podjetje, ki je vpeto v kulturne, športne in družbene tokove. Pomagamo, kolikor zmoremo.

Smo podjetje, ki je že včeraj mislilo na jutri, zato gradimo v Slovenj Gradcu najmodernejši avtomobilski servis v Sloveniji, ki bo opremljen z vrhunsko tehnologijo. Pri nas boste vedno dobrodošli. Za prijaznost in strokovnost vam žamči vrhunska strokovna ekipa in Vaš direktor Jože Lampret

Leasing Lampret - Šmartno 36,
Šmartno pri Slovenj Gradcu

Doječi predah

Če si bolj za štose, se tudi tako domiselnega športa, kot je smučanje, lotiš malo pred prvo polovico življenja. Sploh pa to za ravninice, kakršni smo ljudje iz sveta ob Muri, ni nič nenavadnega. »Bolje pozno kot nikoli,« sem si rekla tudi, ko sem jo pred petimi leti prvič mahnila na srečanje novinarjev smučarjev, takrat prvič samo slovenskih. Ja, tudi takrat nas je gostila Rogla.

Praviloma si vse, kar je prvo in prvič, najbolj zapomnimo, sama pa lahko zatrdim, da sem si tako kot prvo prav dobro zapomnila tudi drugo, pa tretje, četrto in peto smučarsko srečanje novinarjev. Toda sklenila sem napisati nekaj spominov o svojem prvem! No, pripeljala sta me kolega Prlek Dušan Loparnik in Prekmurec Boris Cipot (vidite, kako zgledno sodelovanje imamo v Pomurju) in takoj po našem prihodu sem spoznala tolido »vaših« novinarskih obrazov, da si »vaših« imen niti slučajno nisem mogla zapomniti, pa če-

Komu kleči?

Pokončna, ponosna in bolj kot ne nedotakljiva je naša ženska račja vrsta. Tembolj nas zato zanima, pred kom je na Rogli leta 1983 pokleknila številka 29?

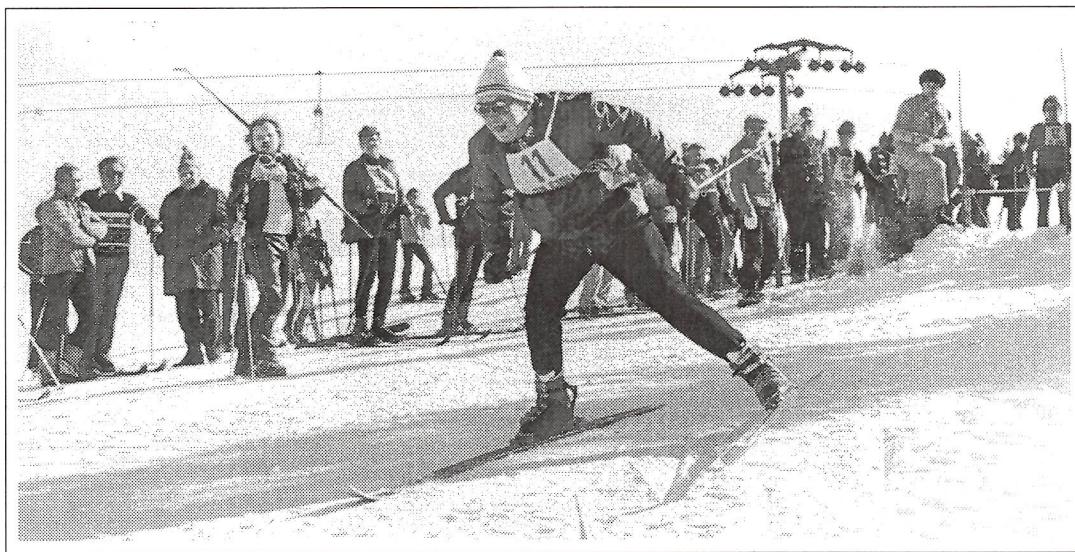
vati. Sploh pa je slednje moto vseh mojih tekem, ki se jih ves čas vztrajno udeležujem, jih vedno znova popestrim s svojim račnjim stilom, da na njih zaba-

vam druge in sebe, je več kot jasno, vsemu ob bok pa še podatek, da sem doslej izpeljala vse tekme (torej nisem odstopila ali popustila), če pa bi vozila tako hitro, kot sicer vozim glasno, pa bi bila že preveč konkurenčna.

Minilo je pet let in Rogla je spet tu! Jaz pa... Ja, jaz pa sem čisto pozabila trenirati. Mogoče tudi smučati. Sem pa se naučila biti mama, in to doječa mati dobrih pet mesecev starega Cita, za katerega ni rečeno, da bo novinar, bo pa smučar. In ravno zato, ker sva in še vedno tako pridno trenirava dojenje, se vam letos ne morem pridružiti na celotedenskem srečanju, čeprav sem že na prvem trdno obljubila, da pridev vsako leto. Ali pa... To, da mleko ni vino, je samo po sebi umevno. Da mora mama veliko pit, da ima dovolj mleka, tudi vsi vemo, sama pa še vedno iščem odgovor, zakaj ga imam ravno jaz preveč. Toda to je že druga zgodba, ki s smučanjem nima kake posebne zvez.

Veliko smučarskih pozdravov iz Prlekije

LIDIJA KOSI

Danilo Škofič: Stotinka osuplosti

Slika je imenitna študija nekega štarta na Kopah leta 1975. Ilustrira zagnanost novinarja tekmovalca, ki je s svojim hlepencem po zmagi pomolil celo jekiz cilju naproti. Lepo pa kaže tudi osuplost novinarjev navijačev; vsi so zastali nekaj stotink, v katerih se je mudil novinar tekmovalec znotraj njihovega zornega kota. Vse oči so usmerjene v odločilen razkorak smučarskega rutinerja, mladenič s smučmi na ramu (bolj varno se je počutil, kadar jih je imel tam) pa si je skoraj izpahnil vrat v hotenju slediti brzečemu izkušenemu kolegu. Še sidro na vlečnici se je za trenutek ustavilo.

KMETIJSKO PROIZVODNO PODJETJE ZLATI GRIC d.o.o. SLOVENSKE KONJICE

PODROČJA PRIDELAVE, SORTE IN KLETARJENJE

Severno od Slovenskih Konjic, na južnih obronkih Pohorja v Škalcah so tik nad mestom gric posajeni z vinsko trto. Iz teh vinogradov izvira vse bolj priznana vrst vina Konjičan.

V teh vinogradih pridelujejo predvsem bele sorte laški rizling, renski rizling, chardonnay, beli pinot, rizvanec, traminec in sivi pinot, od rdečih pa modro frankinjo.

Vinski klet Zlatega gricia ima kapacitet 600.000

'rov. V njej kletarijo samo s pridelkom lastne trgovine kvalitetnih vinskih sort grozdja. Vse bolj je znana po polnitvah vrhunskih vin in posebnih trgovatih (prvo slovensko viteško vino).

PONUDBA VIN

Kakovostna vina: KONJIČAN BELI, LAŠKI RIZLING, KONJIČAN RDEČI, MODRA FRANKINJA, ROSE

Vrhunska vina: RENSKI RIZLING, CHARDONNAY, BELI PINOT, SIVI PINOT, LAŠKI RIZLING, TRAMINEC

Posebna vina: POZNE TRGATVE, LEDENO VINO, VITEŠKO VINO

SPREMLJAVAJOČA PONUDBA:

Zlati gric nudi možnost ogleda kleti in vinogradov, vodene degustacije in gostinske usluge v vinotoču v Škalcah.

ZITO

GORENJKA

šumi

GRANDE

DOBRO

IMPERIAL

natura

GRAJSKE PEKARNE

Vrhniški kruh

Dobro banko se splača oropati.

FORMITAS, foto: Tony Stone Images

O "obisku" dobre in močne banke sanja vsak ropar. Seveda le sanja. Na takih krajih nepridipravi nimajo kaj iskat.

Banka Celje je dobra in močna banka. Banka, ki drži besedo. Po bilančni vsoti (31.12.1995) se uvrščamo na 5. mesto med slovenskimi bankami. Smo ena redkih bank, ki se lahko pohvali z več kot 130-letno tradicijo organiziranega bančništva, z bogatimi izkušnjami in zavidljivimi poslovnimi rezultati. Ti nam zagotavljajo položaj spoštovanja vrednega partnerja doma in v tujini. Svojim strankam ponujamo celovit bančni servis, tako zasebnikom in podjetnikom, kot tudi fizičnim osebam. Ker gremo v korak s časom, nudimo tudi vse moderne bančne storitve. Naši komitenti lahko uporabljajo bankomat, dobivajo bančne informacije na dom po telefonu ali telefaksu (INFOBANKING) in plačujejo s kreditnimi karticami (Activa-Eurocard/Mastercard). Banka Celje je povezana z 850 bankami po svetu. To ji omogoča hiter in kakovosten mednarodni plačilni promet. Obiščite nas in se prepričajte.

So stvari, ki jih lahko ponudi le dobra banka.

banka celje

V varnem zavetju tradicije

Moji mački brez žametnih tačk

Pred davnimi leti sem z lašmi, zvezanimi v čopke, drvela po belih poljanah. Bila sem dokaj enakovredna svojim kolegom, ko pa smo zvečer sedli za mizo, sem bila nebolegljena kot tisti mucek iz serije Lukovih vicev, ki je šel prvič s starimi mačoni pri polni luni »seksat« na streho... pa so toliko časa mijavkali, da se je mali naveličal seksati in je šel raje domov spat.

No, moja izkušnja je bila drugačna, pa ni šlo za »seksanje«, ampak hujše, za popivanje. Kollegi so namreč prenesli gromozanske količine alkohola in se hvalili s tem. Pa sem si rekla, ja, z volkovi je treba tuliti, in nekega večera na enem od prvih srečanj korajžno dvigovala kozarec za kozarcem, dokler se mi ni začelo obračati v želodcu in sem s težavo prilezla do sobe. Sledil je znan nočni »rigoleto«, a najhujše je prišlo z jutrom. Ko sem hotela vstati, da bi šla smucat, sem se zrušila na tla, kajti noge me niso držale. Tudi vstati nisem mogla in sem začela pačično tuliti »na pomoč«. Moji dragi kolegi so drug za drugim

prihajali k meni, me položili nazaj v posteljo, me tolažili, brisali solze... naenkrat sem imela več očetov, ki so skrbeli zame in mi prinašali razna okrepčila. Napislo se je nekdo spomnil, da bi mi še najbolj lahko pomagala močna goveja juha. Rečeno - storjeno - pomagan. Po njej sem se čudežno

Ko tečeš pred teptalcem

Lansko, 42. srečanje novinarjev smučarjev so pripravili španski novinarji v Cerdanyi, španski enklavi v Franciji.

To je bilo srečanje v Font Romeuju v Pirenejih, kjer so vse zloženke in turistični vodiči obljubljali sonce, sonce, sonče... Tega pa januarja lani številni udeleženci, tudi Slovenci, nismo videli. Zato pa smo spoznali, kakšni so dnevi, ko čez noč pade pol metra snega, kako je voziti po nesteptanih progah in kako so zagnani organizatorji poskušali speljati do konca moško veleslalomsko tekmo v snegu do kolen...

Franček, Joško, Ingrid, Roža, Cap, Uha, Igor, Lado, Dragiša, Matjaž in jaz, »španski prijatelji«, si bomo to srečanje zagotovo zapomnili po urejenih umetno zasneženih smučarskih progah, pa po kilometrih in kilometrih voženj sem in tja ter seveda, kot balzam, po novih doživljajih Barcelone. Z Ingrid sva na tekaški tekmi, ko misliš le, kdaj neki bodo minili trije kilometri, spoznali tudi, kaj pomeni teči pred teptalcem. Ta je med tekmo še urejal smučini.

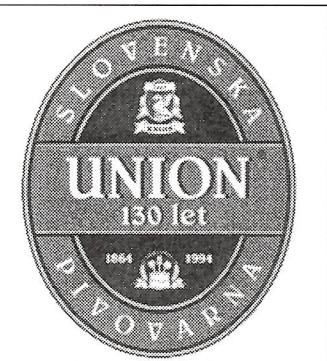
Tudi tokrat smo pripravili slovenski večer, kjer so se kolegi novinarji iz drugih držav kot grozdje nizali okoli nas. Vseskozi je bila naša misel: naj spoznajo Slovenijo. Še ne kaj dni smo v pogovorih z drugimi udeleženci, ki so nas prepričevali o nepozabnem večeru, vedeli, da je slovenski večer spet uspel.

ALBINA PODBEVŠEK

REKLAMNI ATELJE

1000 LJUBLJANA, DUNajsKA 18
tel.: fax: 061 13 18 259, tel.: 061 13 16 157

TOMI VOKAL

bodisi zaneslo s proge bodisi se jim je ura na cilju ustavila pozneje kot meni. Skratka: v moštvu tekmovanju sem bil četrti najboljši v ekipi in sem pripomogel k moštvu zmagi Jugoslavije! Zadnji večer so nas zato počastili z nagrado za najboljše moštvo -čudovito novo vespo, ki je bila za mnoge med nami dosegljiva samo v sanjah!

Kdo je pozneje to vespo dobil ali hasnoval izkupiček od prodaje, nisem nikoli izvedel.

OTMAR KLIPŠTER

Zlomi pomagali k zmagi

Italijani so si na svojih (mednarodnih) srečanjih izmislili prenekatero ponesrečeno novost; v Chiesa in Valmalenco (menda leta 1969 ali 1970) so eksperimentalno uvedli smuk.

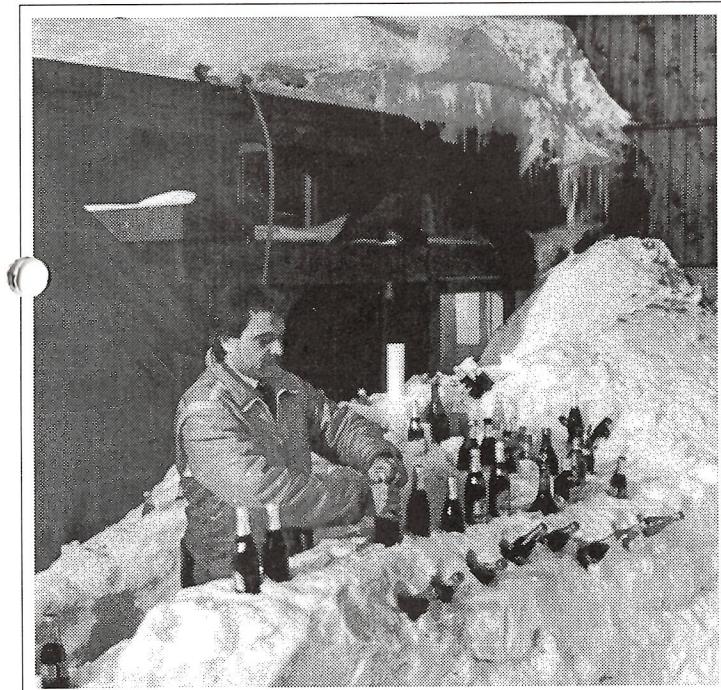
Trening smo imeli v sončnem vremenu, zato sem na tekmi pod oblčnim nebom prvič doživel dvojno svetlobo, zaradi katere sem spregledal kucelj in si zabil palico v prsi. Na srečo so bile palice tedaj narejene iz našega aluminija, zato se je moja raja zvila, kot da bi si ogledala mojo stranost. Odpeljali so me torej dravniku, ki je imel v ambulant nad 2.000 metri prenosni rentgen. Pogledal je skozenj in skozi moj prsnik koš ter mi je sporočil: »Drei Rippen kaput!«

V svoji tedanji mladosti vnešni me je po tem katastrofnem sporočilu najbolj zanimalo, ali bom smel kljub temu tekmovati. Dottore je rekel »si«, na moje vprašanje, kaj storiti proti bole-

čini, pa mi je svetoval, naj kakšnih 15 številk pred mojo zvršnem tri grape. Spal nisem nič, kolegi pa so (nalašč) z nenehnim pripovedovanjem vicev poskrbeli, da sem se moral smejati in da me je zatobolelo tudi čez dan. Zato sem prišel na obe tekmi povsem uničen in sem iz

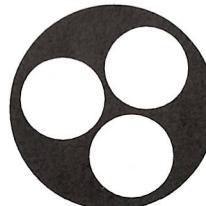
Skiževci na Voglu leta 1965.

Ostajale osamljene

Sportni duh v zdravem telesu je nenehni moto našega racanja po smučiščih. Zato so steklenice običajno samevale nekje v kotu, tako rekoč neopazene. O tem priča dokument s Pungarta leta 1986.

P. S. Kakor je znano, novinarji nikoli ne lažemo

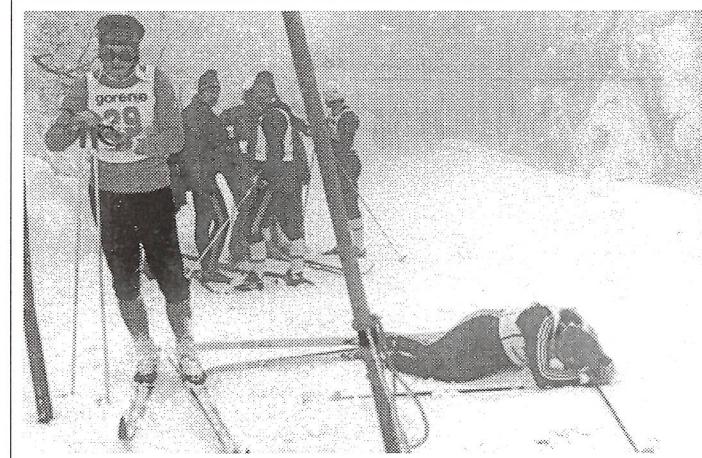

**OBRTNA ZBORNICA
SLOVENIJE**

Luknjičava kronika

Skušali smo sestaviti nekakšno slikovno kronologijo naših tridesetih srečanj, a se je samo deloma posrečilo, ker nam je uspelo izbrskati po zaslugah nekaterih kolegov takšne fotodokumente samo z nekaterimi srečanjem. Največ jih je s tistih, na katerih sta bila kolega Modrinjak in Škofič. Čeprav je nekaj foto vrzeli v tej naši kroniki, jo objavljamo v tej Raci, ker smo prepričani, da bo pri marsikateri rački ali racaku zbudila prenekateri lep spomin ali celo kakšnega nežnega.

Do zadnjega atoma

Borbenost in zagrivenost je vodilo smučarskih rac. Takšnih dokumentov izčrpanosti do zadnjega atoma moči je v naši fotodokumentaciji precej in smo nalašč objavili anonimnega mučenca (iz leta 1986 na Kopah) ob vselej kondicijsko odličnem Longyki.

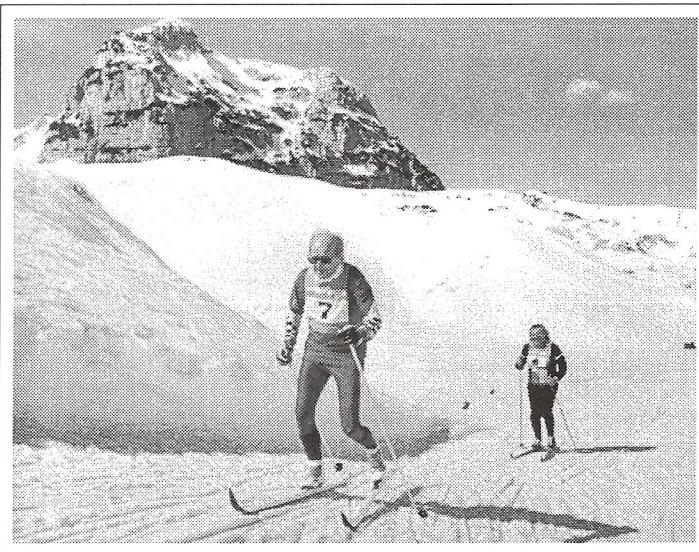
Janezove polnočnice

Slovele so Janezove gurmanske »polnočnice«. Ta naziv so dobile, ker je na polnočno vprašanje, kdaj bo njegova dobra papica, običajno odvrnil: »Pol.« In smo uživali ob bifku stroganov (v Kranjski Gori), ob flambiranih palačinkah (v Bovcu) ipd. Zdaj njegovo tradicijo nadaljuje Luka Škoberne s kislo juho. Na sliki: Janez Čuček z neznano natakarico in kuhanico na Pungartu leta 1986.

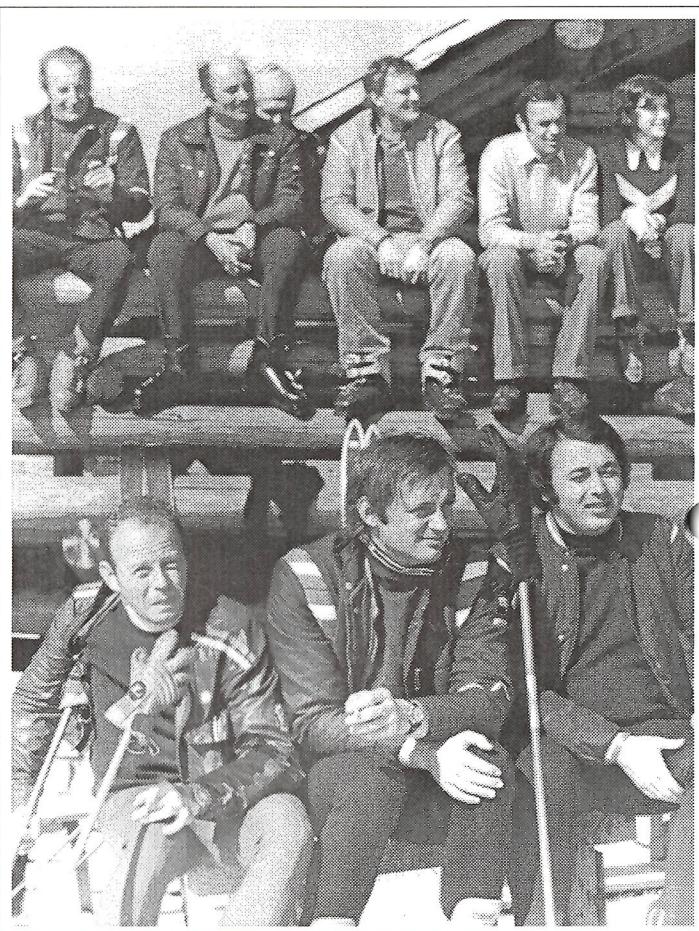
Enega ne bo

Bil je dobrski duh mnogih naših srečanj in naš izjemno prijubljeni kolega - Silvo Matelič (na sliki leta 1975 s sinom). Žal nas je prezgodaj zapustil - za vselej.

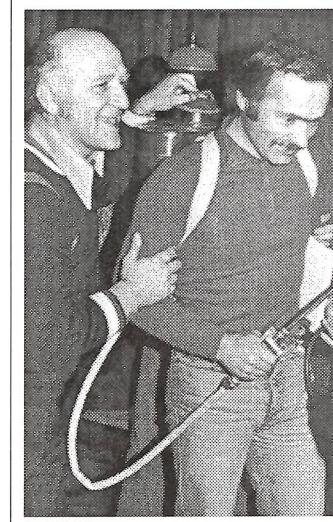
Kronično dihal za ovratnik

»Trideset let se trudim, da bi prehitel nekaj svojih vzornikov, žal brez večjih uspehov,« je pripisal Dragiša Modrinjak k tej sliki. Je ena redkih, ki je na naših srečanjih ni slikal sam. »Posnetek pa nazorno izpričuje moje muke med prizadevanjem biti boljši od predsednika Joška. On pa je trmasto dovoljeval samo to, da sem ga sme opazovati le od zadaj.«

Oj mladosti moja!

Prepozname vse te mladeniče in mladenko? Ta lička brez gub, okrašena z (še) bujnim lasiščem? No, kateri je imel že tedaj (leta 1975 na Kopah) visoko čelo - zaradi inteligence, ki se je skrivala za njim.

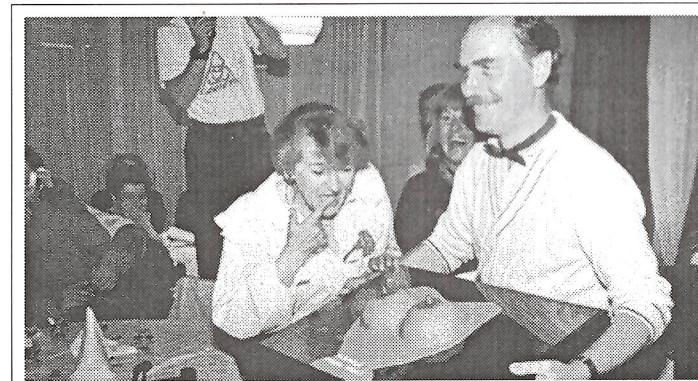
Najboljši koristno nagrajeni

Zmagovalci med nami so bili vselej nagrajeni. Pogosto zelo kotno, kar dokazuje posnetek iz leta 1977 v Mariboru: Jože Pogačnik je dobil škropilnico. Poslej je lahko brizgal na več načinov.

Kongo na snegu

Med tradicije naših srečanj sodijo tudi raznoteri plesi. Odvisno od okoliščin - denimo megle, zamegljenosti ipd. - so bili ti plesi bolj ali manj eksotični. Tisti na Arehu leta 1977 je bil nekakšna kopija grupnega plesa iz Severnega Konga. Vodilni plesalec in pevec dolge vrste je bil Jože Plešnar.

Binca...

Nekdo jih nosi, nekdo jih ima. (V Bovcu leta 1981)

Objem

Za našo Boženo so srečanja v glavnem delo. Tu pa tam jo je izdelovne vneme potegnil kateri šarmantan objem (kakor v Bovcu leta 1981).

Breakdance

Nekateri so plesali vso noč in še med tekmo (na Pohorju leta 1977).

Pasje vprašanje

Kje je šefica? (Kranjska Gora 1995)

Moja prva smučarija

**Zakaj ravno jaz, sem vprav-
šal urednika jubilejne Race,
ko mi je naročal, naj do takrat
in takrat napišem nekaj o svo-
jih prvi novinarski smučariji.**

Zato, ker si najbolj pri roki, mi je odgovoril »priatelj«. (Bog me obvaruj pred takšnimi prijate-
ljji!) In gremo spoznanje, ki slej
ko prej v našem poklicu doleti
vsakega med nami, namreč, da
nas uredniki pač nimajo za naj-
boljše, najpametnejše, najduho-
vitejše, je privrelo na dan. Sem
pač izhod v sili, ker so menda
drugi odpovedali... kot pri sexu,
sem potolažil svoj skrajno priza-
deti ego. Prav, a kaj naj napišem,
ko je spominov toooliko... in so
imena, dogodki in datumi po-
mešani vsevprek, ko človek ne
ve več, a se je zgodilo na Kobli
ali v Kranjski Gori; skratka, po-
polna zmešnjava... ampak lepo
je pa bilo... ne samo prvič! In mi
ni žal, da sem bil zraven.

Proti spis na temo še pom-
nite tovariši. V računalnik
vnesel udeleženec vsaj polovi-
ce novinarskih srečanj.

Torej, bilo je takole: moja prva novinarska smučarija se je zgodila... pravzaprav, koga pa to sploh zanima in zakaj si uredniki zmišljajo teme, za katere so samo oni prepričani, da so ta prave... Moja prva smučarija... šit pa smučarija... saj se 30 let ne srečujemo zaradi smučarije in je menda vsakemu ja-
sno, da potrebujemo tehten razlog in opravičilo, pokritje za tisto, kar počnemo, izgovor, da nas žene spustijo z verige za teden dni. Šopar, sem si rekel, napiši raje kaj o tem, razkrinkaj to naše početje, da bo javnost vedela, kakšni smo. V meni se je zdramil Cyril Pucko, pomešan z Judeževim sindromom. Sklenil sem pristopiti na stran Re-
snice.

Torej: moja prva novinarska smučarija se je zgodila leta 77 ali pa 78, vsekakor v Kranjski Gori. Tja so me, ubogega newcomerja, odvlekli kolegi iz re-

dakcije Boštjan Pirc, Andrej Se-
dej in Janez Čadež. Vsi trije so
danes velike živine... kaj bi bio
iz njih, če me takrat slučajno

ne bi vzeli s sabo? Še naprej bi
bili samo novinarji! Novinar-
ska srečanja so torej koristna
za napredovanje, razvoj pod-

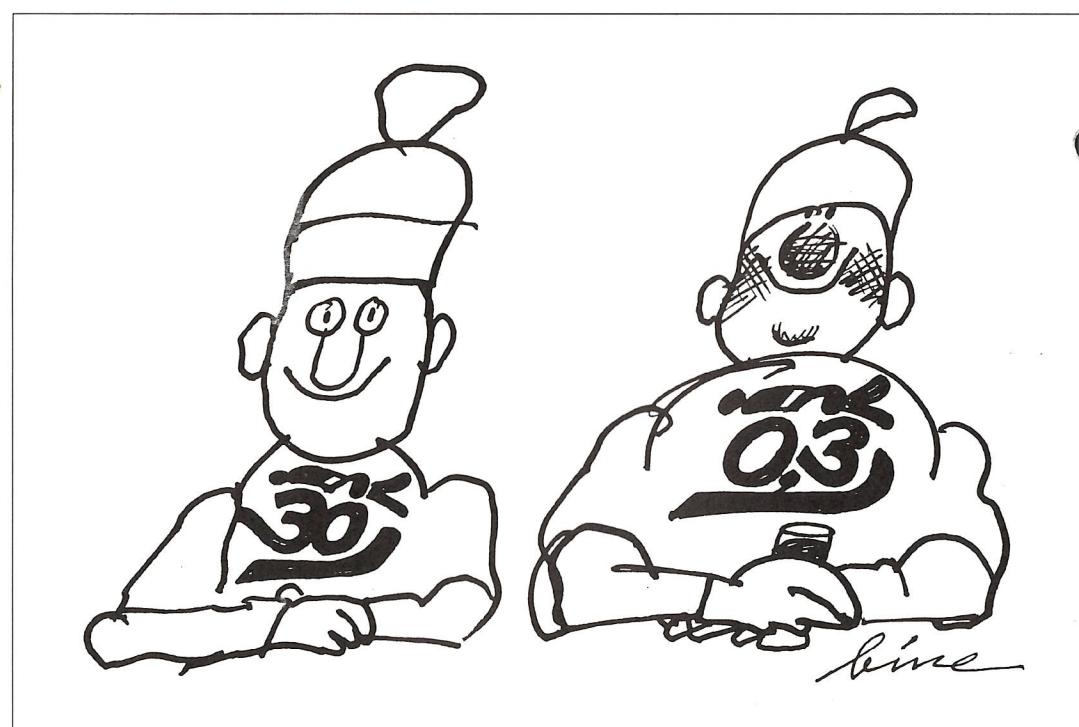
jetništva, gostinstva in blaginjo
RTV. Bog mi je priča, da je tako.
In to je vsa Resnica.

JANKO ŠOPAR

Oddih za dilce

Le redko si na snegu račke privoščijo minuto oddiha. Najpogosteje šele tedaj, ko se utrudijo smuči (kot na Voglu leta 1976).

Ko sem bil še čisto mlečen...

**Bil sem smučarsko še čisto
mlečen fantič, ko sem v zgod-
njih mesecih svojega drugega
samskega stanu le popustil
stalnemu Šopijevemu gnjav-
ljenju in si rekel, pa grem
smučat med tiste race, bomo
videli...**

In smo videli. In tudi mene so
videli. Na tisti prenapihneni
Brezovici leta 1988, ko sem, ne-
vednež, pristal na bivanje spo-
daj, ostal brez vseh znancev (ti
so modro ostajali zgoraj, kjer ni
bilo vsiljenih modnih revij in
sponsorskih preseravanj), in si
v stalnih pogledih na tisti slavni
hotelski bazen, ki nikoli ni
dočakal vode, mislil, 'na, pa me
je spet nategnil'.

Vsek debi je težek. Premalo
ljudi poznaš, malo poduhovičiš,
pa si že 'loj' (če se le spomnism,
kako grdo me je gledala Binca,
ko sem se pohvalil, da sem na
frišno ločen), pa še kar naprej
sem ob omizju poslušal televi-
zijce, ki so se kregali ali, pomislite,
reklama gre v TV dnevnik pred šport in kakšen škandal da
je to.

In ko sem prišel domov, se je
zgodilo... Posledica je danes sta-
ra osem let, ime ji je Ana in je
letos opravila tretji smučarski
tečaj.

Po naravi sem trmast, vztra-
ten fantič, pa je prišla Šopova
čapka, kjer je že bilo za silo
bolje (se še spomnime, kako smo
iskali Makuca), pa Jahorina,
kjer sem bil slednjič že »notri«,
in nepozabni Kanin, kjer sem
prvič čisto zares užival v teh
naših druženjih. Uh, in potem
je že prišla Rogla in tisti
pregovorni 'Kje hodiš sonček...' (nadaljevanje veste le posveče-
ni). In potem se je zgodil Bohinj
in tisti slavni Ken v naši širipo-
steljni sobi s kinderpetom in -
uu - moja prva rumena majica.
Dosej edina. Nepozabna. Ško-
da, da je bila le prehodna. Pač
relikvija manj v osebni zbirki
spominčkov.

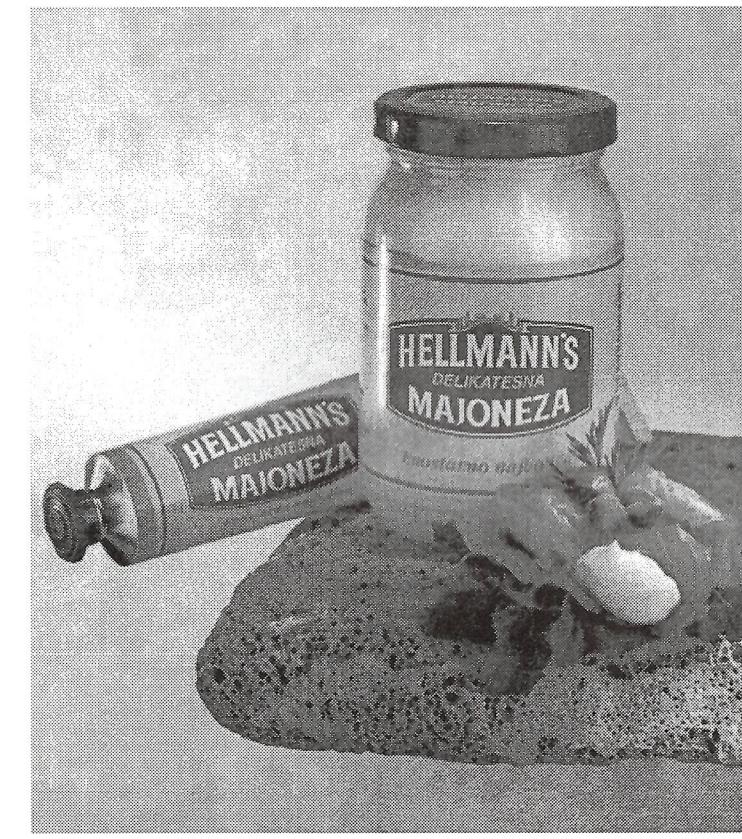
No, in potem sem še enkrat
rodil, in ker je bilo to prav v času
smučarije, seveda manjkal v

In lani, na Krvavcu, 'pa kaj bi
vam govoril, sem takšen, ker
sem živ'.

Letos, hja, letos si bo spet
treba kaj izmisli. Lovim rume-

no majico, če že vidnejših smu-
čarskih uspehov ne morem. Se
vidimo, sončki, ne.

BRANKO STAMEJČIČ

Kuhajmo z majonezo

HELLMANN'S

enostavno najboljše

Sprehod v prihodnost

Čas: deseto leto tretjega ti-
sočletja. Kraj: Bovec. Letni čas:
pomlad. Udeležba: 60. Prosim?
Ste rekli - preveč? No ja, sem
pač nepoboljšljiva optimistka.

Precej jih je torej zbranih na sončni terasi starega dela hotela Kanin (ki je ta čas že dobil svoj večji prizidek z novima bazenoma in petimi savnami). Upokojeni direktor hotela (član Društva 1313) demonstrira skupinicu si-volasih žurnalistov novonaštudiran skeč - govor avstro-ogrskega oficirja pred četico vojakov na soški fronti. Dame s kozarčki

mineralne vode v rokah pozorno prisluhnejo. V daljavi je slišati teniške udarce ob mreže loparjev in od časa do časa vzklik: »Šušu, kam pa gledaš?« Pod teraso se na balkonu hotelske sobe gospe A.P. steguje prastar velikanski mačon in pozvanja z zvončkom za vratom. Na livadi za hotelom pristaja motorni zmaj. S sedeža za krmilom nam pomaha Bine. Dolga bela brada mu vihra v vetru. Spodaj ga veselo pričakuje vseh petinštredeset Davorinovih, Mažijevih, Capovih in Katjinih vnukov, ki čakajo, da se bodo popeljali z njim nad Kaninom. Če ne bo prehu-

dega vetra, bo tega ali onega popeljal tudi nad planiške skačalnice, kamor se še vedno rad vrača.

Pred hotelom dajeta Tine in Saviči zadnje napotke babici Boženi, ki se z gorskim kolesom odpravlja v Trento, na parkirišče pa je pravkar pripeljal Joško Pirnar z novim suzukijem. Skoči lahko z jeklenega konjička in pomaha kolegom. Opazuje ga Aličev Jani v spremstvu dveh nam neznanih lepotic. Temnomodri metuljček mu stoji nekam postrani, lase pa mu mrši nagađiv veter. Gospodični ga očarano gledata.

V predverju nasproti recepciji že več let stoji na častnem mestu posebna miza, za katero smejo sestiti le oni - kadar pridejo v Bovec - naši kartari Bojči, Rudi, Izi in Sandi. Vsake toliko časa si pretegnejo vrato in pogledajo skozi stekleno steno dolni k bazenu, kjer veselo čofota Čučkov Janez v družbi neznane gospodične. Sem ter tja jo nagađivo poškropi. Gospod Luka je začel kuhati svojo slavno juho že opoldne, da bo točno ob osmih na mizah, ker potem gre gospoda v diskovu vizavi, kjer (znamo) vrtijo njim najljubšo glasbo.

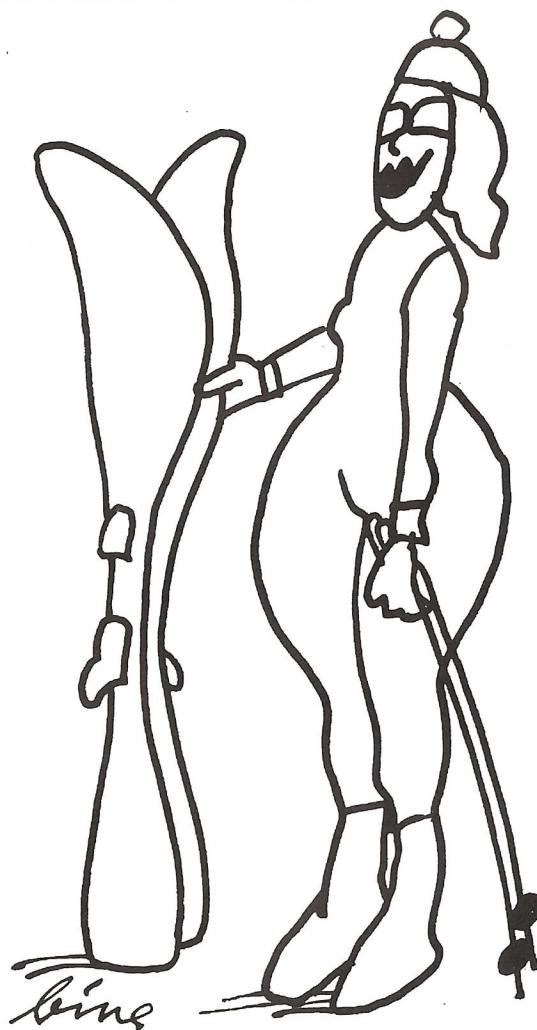
Za osemnajsto uro je napovedan sestanek, kjer se morajo dogovoriti o podmladku, novih članih Race - pod Abrahamom. Gospe so pripravile posebno peticijo, saj ugotavljajo, da se jim

izbira drastično krči. Gospodje pa, tako se šušlja po hotelskih hodnikih, utegnejo zahtevati spremembo statuta, s katero bi lahko uveljavili tudi udeležbo zunanjih sodelavk - fizioterapeutk.

La Roš že pet let vozi športni avion in v tamkajšnjem letalskem centru trenira mlajši kadar. Tudi kolege rada popelje, a je v teh letih prevozila že vse, tako da ji je že malce dolgočasno.

Jutri bo kombinirana tekma na Kaninu. Novi kombinaciji se ljubkovalno reče 3x3. Prevozih troje vratic, pretečeš tristo metrov, spet med tremi vratci in vs. po trikrat. Novost si je zamislila naša druga najboljša kolegica, upajoč, da bo končno enkrat padel mit Marjetje Š. Toda tu ni debate. Vinerji ostanejo vinerji, luzerji pa luzerji. Le pri rumenih majicah se sreča že vedno menjava: enkrat Tanko, drugič Janko, tretjič Tine, četrtič Bine.

Pomladna sapa prijazno veje čez dolino. Tik pred hotelska vrata zavozi kabrio in iz njega stopi N.P., ki si z levico pridržuje prelep širokokrajni klobuk. Na kotalkah ji hiti v pozdrav vitka Boja - za vratom pirje od noja. Za njo pa Aljanca spod klanca; Darja, Tatjana, Nataša in Mojca zanetijo simbolični pozdravnini ogenj. Fanfare napovejo razvitje zastave. Nekdanji gostje iz tujine so že vsi pokojni. Imamo jih v lepem spominu. B.Z.J.

Rogla - lanska Zlata snežinka

Sredi gozdatega gričevja na severu Slovenije, ki ga poznamo pod imenom Zreško Pohorje, se na nadmorski višini okoli 1500 metrov (natančna višina je 1517 metrov) razprostira rekreativno-turistični center Rogla.

Center je znan po svoji zimske, vse bolj pa se uveljavlja tudi z letno ponudbo. Zimska ponudba vključuje ob smučanju tudi vožnjo z motorimi sanmi, in panoramsko letenje s helikopterjem. Tudi če je zima bolj skopa, se za smuko ni batit, saj že nekaj let s topovi pravočasno poskrbijo za umetno zasneževanje. Letošnji pridobitvi Rogla sta umetno zasneževanje največjega smučišča Jurgovo in uvedba novega ski data sistema na vseh vlečnih napravah. Smučarska sezona običajno traja od decembra pa vse do aprila.

Na urejenih sto hektarih smučišč - Rogla ima naprave za zasneževanje z umetnim snegom celotnega kompleksa - za otroke, smučarske začetnike in vrhunske smučarje (11 smučišč) so na voljo dve dvosededežnici in preko 10 vlečnic. Vse te naprave lahko prepeljejo 12.800 smučarjev na uro.

Rogla je tudi pravi raj za ljubitelje teka na smučeh, ki jim je med zasneženimi gozdovi namenjenih kakšnih 30 kilometrov urejenih tekaških prog. Na Rogli imajo urejeno tudi dvokilometrsko sankaško progo in naravno drsalische.

Gostom tudi ob slabem vremenu ne more biti dolgčas, saj nudi hotel Planja (88 dvoposteljnih sob B-kategorije s kopalcico in telefonom, 28 sob A-kategorije, zunanje depandanse) različne možnosti za rekreacijo v pokritem prostoru. V športni dvorani se lahko odločite za tenis, squash, namizni tenis, košarko, rokomet, mali nogomet, odbojko, plavanje ali fitness center. Za prijetnejše počutje pa so na voljo

še savna, masaža, medico center, solarij, kozmetični salon, diskoteka, kino dvorana in različne prodajalne, v katerih lahko kupite, kar ste pozabili doma. Žejo vam uspešno pogasijo v aperitiv baru, lakoto pa lahko potešite v restavracijah, piceriji in slaščičarni.

Center je znan po svoji zimske, vse bolj pa se uveljavlja tudi z letno ponudbo. Zimska ponudba vključuje ob smučanju tudi vožnjo z motorimi sanmi, in panoramsko letenje s helikopterjem. Tudi če je zima bolj skopa, se za smuko ni batit, saj že nekaj let s topovi pravočasno poskrbijo za umetno zasneževanje. Letošnji pridobitvi Rogla sta umetno zasneževanje največjega smučišča Jurgovo in uvedba novega ski data sistema na vseh vlečnih napravah. Smučarska sezona običajno traja od decembra pa vse do aprila.

Na urejenih sto hektarih smučišč - Rogla ima naprave za zasneževanje z umetnim snegom celotnega kompleksa - za otroke, smučarske začetnike in vrhunske smučarje (11 smučišč) so na voljo dve dvosededežnici in preko 10 vlečnic. Vse te naprave lahko prepeljejo 12.800 smučarjev na uro.

Rogla je tudi pravi raj za ljubitelje teka na smučeh, ki jim je med zasneženimi gozdovi namenjenih kakšnih 30 kilometrov urejenih tekaških prog. Na Rogli imajo urejeno tudi dvokilometrsko sankaško progo in naravno drsalische.

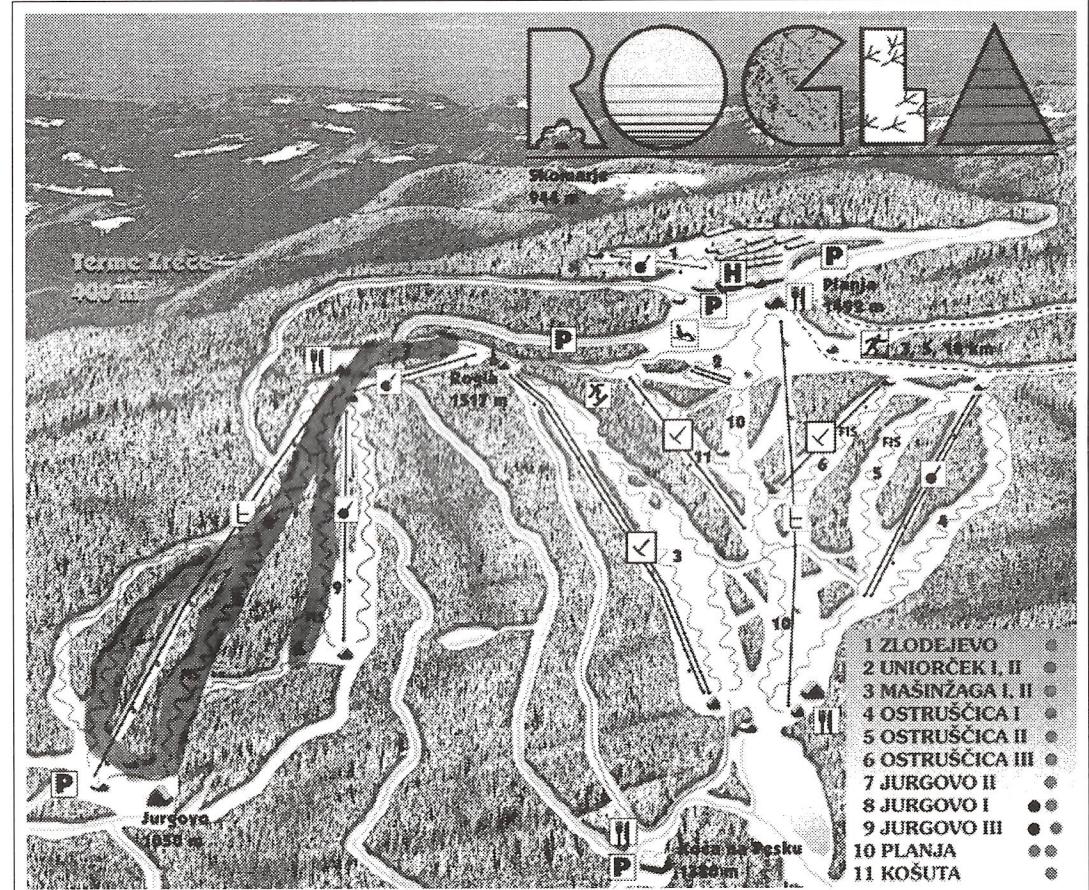
Gostom tudi ob slabem vremenu ne more biti dolgčas, saj nudi hotel Planja (88 dvoposteljnih sob B-kategorije s kopalcico in telefonom, 28 sob A-kategorije, zunanje depandanse) različne možnosti za rekreacijo v pokritem prostoru. V športni dvorani se lahko odločite za tenis, squash, namizni tenis, košarko, rokomet, mali nogomet, odbojko, plavanje ali fitness center. Za prijetnejše počutje pa so na voljo

»Mater« vseh teh račk pa naj bi bila tale, ki jo je nariral karikaturist pariškega Figaroja.

povi oblivi, ohlajevalni bazeni), solarij, dializni center, za lepsi videz lahko obiščete kozmetični salon.

Skratka, Rogla sama ali pa v povezavi s Termami vam ponuja dovolj možnosti za užitke vseh vrst. Izkoristite ponudbo.

Macho s kladivom za rezke

To, da se ti na smučariji podre postelja, je menda čisto običajna stvar, da pa si takrat v njej sam, je pomilovanja vredna nesreča. In prav to se mi je zgodilo na smučariji na Kopaoniku, za katero je bilo značilno tako lepo vreme, da je znani šarmer Janez Čuček nenehno vzdihal: »To prokleto vreme, vse nam bo pokvarilo!«

S prijateljico Sonjo sva se oglašili v recepciji hotela s prošnjo, da nama pošljejo mojstra, ki bo zadevo popravil. »A, postelja se vama je podrla?« je vprašalo dekle v recepciji in iz nama povsem nerazumljivega vzroka zardelo. »Pošlala vama bom dobrega mojstra,« nama je obljudila. Nisva še povsem razvili domišljije, kako bo, ko bo vendarle moški v najini sobi, ko je že potrkalo na vrata. Planili sva jih odpirat in pred njimi je bilo drobno bitje s kladivom za »šnice« v roki, črni brki in ostrom pogledom, ki ga je najprej zanimalo: »Ali so tu neke Slovenke?« in nato kar: »Kje je postelja!« Najina predstava o hribovskem Srbu je bila v hipu porušena, odločen nastop našu je spravil v kot tiste, še cele postelje.

Mojster se je odločeno razkračil pred posteljo, izpulil poškodovano stranico, nato kar precej časa brkljal po hlačah in potegnil iz nekega notranjega žepa 15 centimetrov dolg žebelj, desko položil na tla in začel pribijati letev. »A ni malo predolg?« je (za njo tako nenevadno) plaho vprašala Sonja. »Kaj predolg, držal bo pa le!« se

Zdrava hrana v zdravem telesu

Kakšna steklenica se je (na levi) našla tudi zraven (na Arehu leta 1977).

je odrezal mojster in pribijal desko k tem, vmes pa zelo podrobno pripovedoval o svoji zelo uspešni karieri tam »u Nemačkoj«, izvedeli sva tudi kaj vse ima, in ker vse skupaj še ni naredilo ustreznegata vtisa, so prišli na vrsto sorodnik, pa množična družinska slavlja... in na koncu še: »Kaj se pa držita, a vesta, kako pravijo pri nas: Tačo mlada pa že Slovenka!« »Sva pač še mlajši!« se je razjezila Sonja in mojstru sva z vso odločnostjo pokazali vrata.

Nato sva stranico izpulili s tal in jo namestili nazaj na posteljo, v okolici hotela pa poiskali velik kamen, da sva lahko z njim upognili štrleči žebelj, pa tudi zato, da bi ga uporabil (pa verjeli ali ne), če bi se mojster s kladivom za »šnice« odločil, da delo pri Slovenkah vendarle dokonča.

MAJDA STRUC

Cerkno 1994

Srečanje novinarjev smučarjev Cerkno 1994 je bilo obenem tudi pustno praznovanje. To niti ni tako čudno, kajti Cerkljansko slovio po obojem.

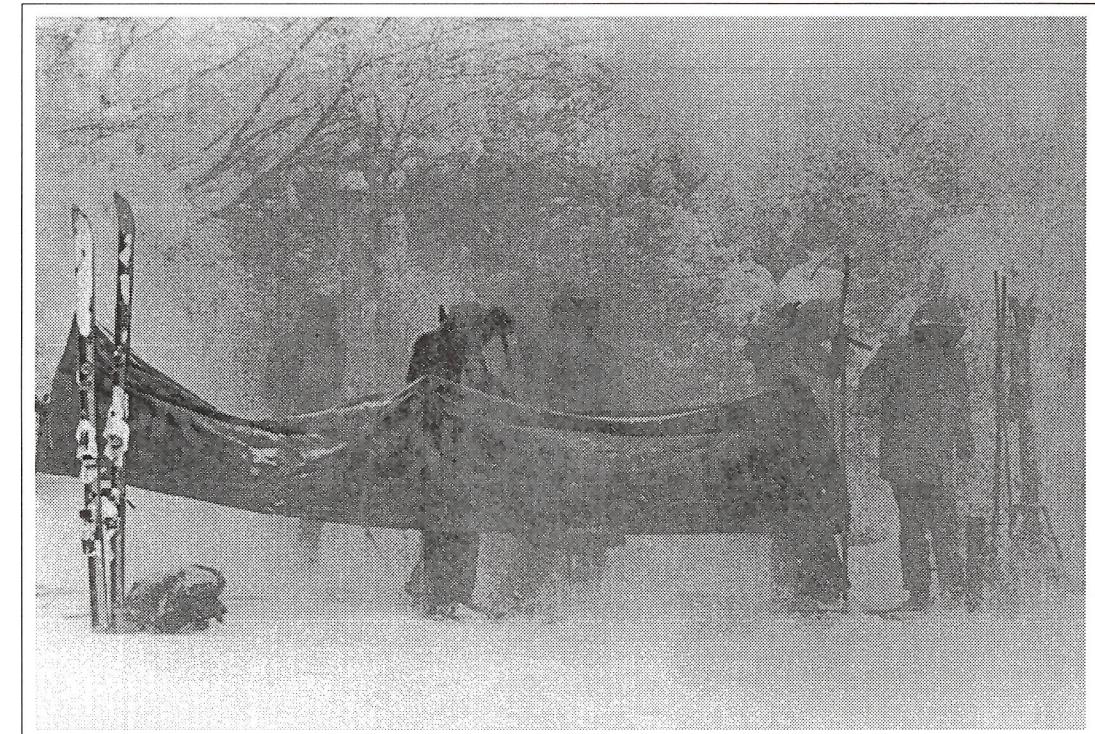
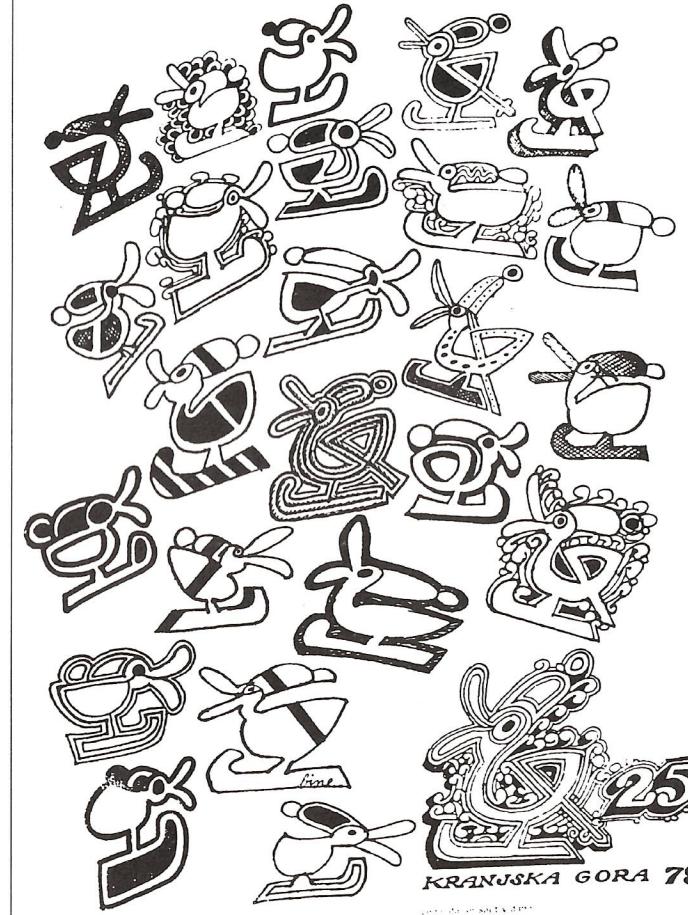
To so hriboviti kraji, kjer je po zaslugu uspešnega podjetja Eta zraslo izvrstno zimskošportno središče. Tu imajo smučarske proge, moderne žičnice in že tedaj so imeli topove za izdelavo umetnega (kompletnega) snega. Cerkljani slovio tudi po izvirnih pustnih običajih (leseh maskah), ki so med najstajšimi na Slovenskem.

Snega ob našem prihodu v Cerkno ni bilo, bel je bil le Porezen, najvišja gora nad mestom, zato pa so nas sprejele vesele pustne šeme, da so marsikoga zasrbele pete. Drugi dan dopoldne smo se odpravili po zeleni grapi in dobro asfaltirani cesti na Črni vrh. Na smučišču nas je veselo pozdravil beli sneg, ki so ga s topovi naredili v mrzlem nočnem času, ko je bilo seveda pod ničlo. Veselo smo se dričili in skupaj s soncem izrabljali sneg, ponoči pa so napravili novega. Bili so lepi sončni dnevi, zato sta bila smučanje in tekmovanje kar prijetna. Zelo prijazno je bilo tudi, ko je pritisnila lakota, kajti jedli smo lahkar na vrhu smučišča v nekdanji mejni italijanski vojašnici, ki so jo preuredili v samopoštreno restavracijo. Kosilo je bilo dobro in obilno, za kar so poskrbeli naši kolegi oziroma sponzorji! Najbolj so mi ostali v spominu ocvrti kalamari, ki so bili tako dobiti, da sem rekel: Čim dlje od morja - boljši kalamari! Ko sem vprašal kolega Džepla, kje je skrivnost te odličnosti, mi je odgovoril, da so tako dobiti zato, ker jih je nekaj ur namakal v mleku.

Bilo je vsega dovolj, smučanja, zabave in tudi resnih pogovorov, najimenitnejši pa je bil seveda zaključek srečanja. Naročili so nam, da se moramo našemiti, kar smo skoraj vsi vzeli zares. V bližini hotela je

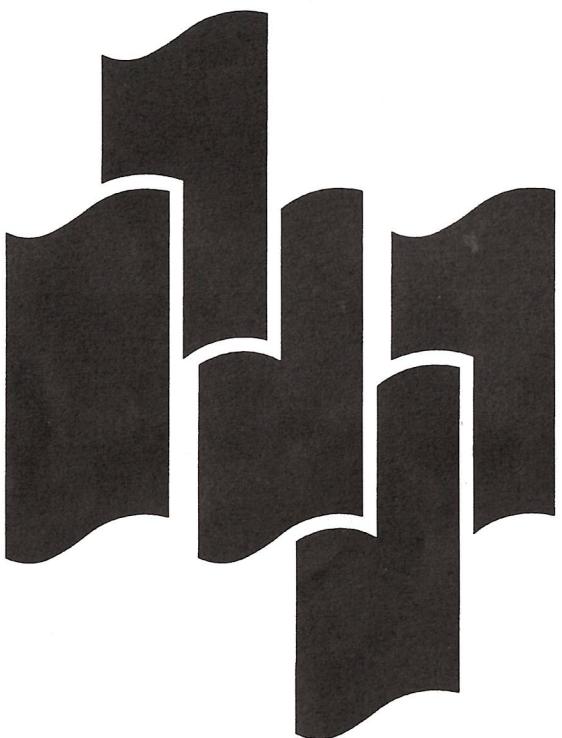
Ni ovir, ne pregrad

Za race ni ovir, ki bi jih odvrnile od merjenja smučarskih moči - tudi snežni metež v Kranjski Gori leta 1979 jih ni.

CELOLETNI SEJEM

LJUBLJANSKI SEJEM

GOSPODARSKA ZBORNICA SLOVENIJE

KAJ JE NAŠE POSLANSTVO?

- ZASTOPANJE IN ZAŠČITA INTERESOV GOSPODARSKIH SUBJEKTOV
- KVALITETEN SERVIS SVETOVANJA, INFORMIRANJA IN IZOBRAŽEVANJA

KAKO SMO ORGANIZIRANI?

- NAJVVIŠJI ORGAN JE SKUPŠČINA GZS
- DELO ZBORnice VODITA PREDSEDNIK GZS IN UPRAVNI ODBOR
- STROKOVNO DELO JE ORGANIZIRANO V OKVIRU 12 SLUŽB, 23 ZDRUŽENJ IN 13 OBMOČNIH ZBORNIC

KAKŠNE KORISTI IMAJO NAŠE ČLANICE?

- UVELJAVLJANJE INTERESOV
- PRIDOBIVANJE INFORMACIJ IN STORITEV
- PODPORA POSLOVANJU
- PROMOCIJA

KATERE STORITVE PONUJAJO NAŠE SLUŽBE?

- ANALIZE KONJUKTURNIH TRENDOV IN EKONOMSKE POLITIKE
- SVETOVANJE O POGOJAH GOSPODARjenja, RAZVOJnih PROGRAMOV, PRESTRUKTURIRANJA
- SVETOVANJE NA PODROČJU INOVACIJ, STANDARDIZACIJE, KAKOVOSTI, CERTIFICIRANJA, VAROVANJA OKOLJA
- SVETOVANJE NA PODROČJU STATUSNEGA PRAVA, LASTNINSKEGA PREOBLIKovanja, STEČAJEV, GOSPODARSKIH POGODB
- SVETOVANJE O POGOJAH MEDNARODNEGA SODELOVANJA, VPRAŠANJih ZUNANJETRGOVINSKE ZAKONODAJE, CARIN IN MEDNARODNIH POGODB
- POTRJEVANJE IN IZDAJA ZUNANJETRGOVINSKIH LISTIN TER SVETOVANJE
- ORGANIZACIJA POSLOVNIH KONFERENCI, GOSPODARSKIH DELEGACIJ, SEJMOW IN PREDSTAVITEV DOMA IN V TUJINI
- POSLOVNE INFORMACIJE IZ LASTNIH IN TUJIH BAZ PODATKOV
- ISKANJE POSLOVNIH PARTNERjev DOMA IN V TUJINI ZA POSLOVNO, FINANČNO IN TEHNOLOŠKO SODELOVANJE

KATERE PUBLIKACIJE IZDAJAMO?

- MESEČNIK GLAS GOSPODARSTVA IN PREKO 200 STROKOVNIH PUBLIKACIJ, ANALIZ IN INFORATIVNIH GRADIV V SLOVENSKEM IN NEKATERIH TUJIH JEZIKIH
- CD-ROM IN DIREKTORIJ SLO-EXPORT TER KATALOGI NEKATERIH ZDruženj OZ. SEKCIJ

Kaj vse nas čaka

Saj se poznamo, ali ne. To kar boste (če boste) prebrali v naslednjih vrsticah, je le okvirni spored 30. jubilejnega srečanja novinarjev smučarjev na Rogli. Podrobnosti dnevnih dogodkov so, nekaj dni pred zdajci, še zavite v strogo varovane skrivnosti, ki jih ovija megla. Razkadila se bo, če bo šef Franček ob skrbni pomoči članov odbora »ufišal« še kakšnega sponzorja, če se bodo nekateri od nagovarjanih zabavnjakov le spravili k sebi in znižali cene, od vremena in od še kakšne ideje v zadnjem hipu.

Ampak, bilo naj bi takole:

Dobimo se nepreklicno v nedeljo, 9. marca, na Rogli, kjer vas po 14. uri v hotelu Planja čaka zlata četica organizatorjev, »kuglice« in še kaj. Še eda tudi namestitev. Ob 19. uri bo slavnostna otvoritev prvenstva z ognjemetom, in sicer pri piceriji nad hotelom. Ob 19.30 bomo večerjali in nato žurali z ansamblom Štajerskih 7.

V ponedeljek, 10. marca, bomo po zajtrku (od 8. ure) smučali, Elan pa obljudbla za 10. uro demonstracijo svojih smuči. Kosili bomo vsak dan ob 13. uri pri Mašinzagi (če bo vreme slablo pa v večnamenski dvorani hotela Planja). V ponedeljek bo kralj prehrane Jože s Krvavca. Sledi popoldansko smučanje, ob 20. uri večerja in zatem ob 22. uri disk Raca s Srečkom Katono, za polnoč pa Luka obljudbla kislo župo.

V torek, 11. marca, bo ob 11. uri veleslalomska tekma, zatem ob 13. uri kosilo, ob 16. uri predstavitev vozil Seat (na stadionu ali pri koči na Pesku), ob 20. uri večerja in ob 22. uri disk Raca.

V sredo, 12. marca, bo ob 11. uri tekma v tekih, ob 13. uri kosilo (prekmurski dan), ob 16. uri krajska novinarska konferenca in ob 17. uri kopanje zreških Termah, ob 21. uri večerja in ob 23. uri disk Raca.

V četrtek, 13. marca, imamo po kosilu (izjemoma bo to ob 12. uri, gostitelj pa je gostišče

Organizacijski odbor

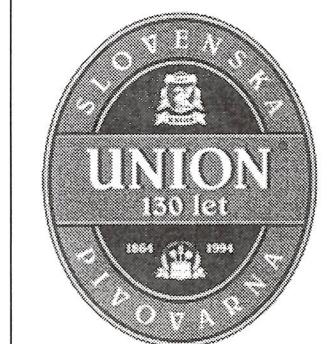
Franček Pungerčič, Uroš Šoštarič, Janko Šopar, Nada Kumer, Branko Stamejčič, Jože Jerman, Otmar Klipšteter, Tatjana Pihlar, Vojislav Bercko, Srečko Klapš, Vlado Krejač, Aljana Jocif, Boris Cipot, Ingrid Orel in Božena Bombač (alias Franci, Urošiči, Šopi, Bula, Sonček, Džeri, Fredi, Tatjana, Ficko, Sreči, Uha, Aljanca, Cap, Ingrid in Božena).

Pozdrav iz Kopra

»Želim kolegicam in kolegom živahen in, če gre, zagnan smuk!« nam je pisala naša veteranka Zvonka Bricelj iz Kopra in se hkrati opravičila, ker se - zaradi bolezni - ne more odzvati na povabilo k proslavi 30. obletnice našega (tudi njenega) prvega prvenstva. Želimo ji nagle okrevanje in upamo, da se bo še kdaj pokazala med nami.

RACA

RACA je glasilo slovenske sekcije SCIJ - novinarjev smučarjev. Jubilejno številko pripravil uredniški odbor: Otmar Klipšteter (urednik), Branko Stamejčič, Tatjana Pihlar. Oblikovanje Minja Bajagič. Tehnični urednik Igor Šarlah. Tisk Delo - Tiskarna d.d., Ljubljana.

KOVINOTEHNA

Mednarodno trgovsko podjetje d.d. Celje

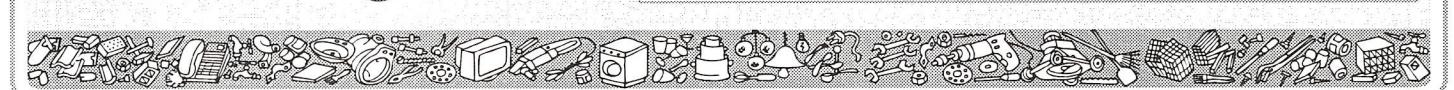
Mariborska 7, 3502 Celje, tel.: 063-432-000

Nemoč je moč

Največja ponudba tehničnega blaga
in gradbenega materiala:

- v 9 prodajnih centrih
- 13 specializiranih trgovinah
- in 25 franšiznih enotah.

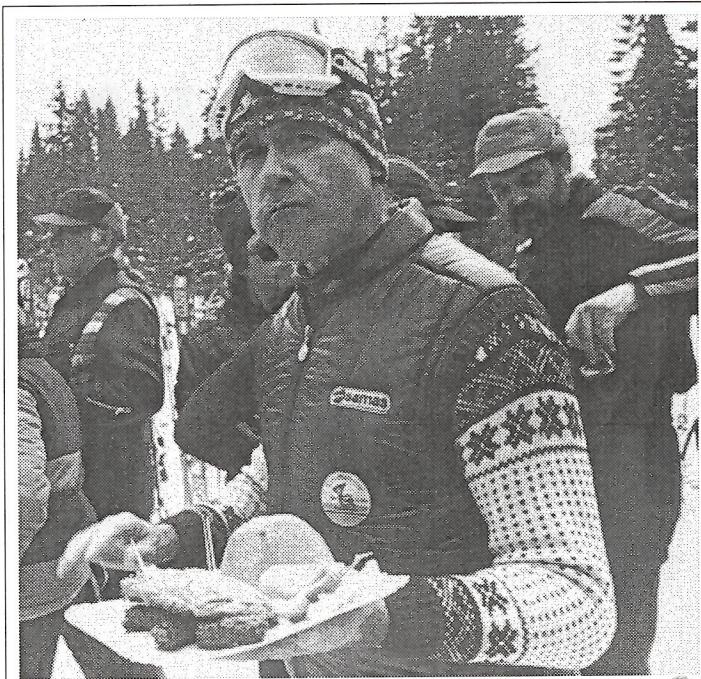
Močna veleprodajna in zunanjetrgovinska mreža.

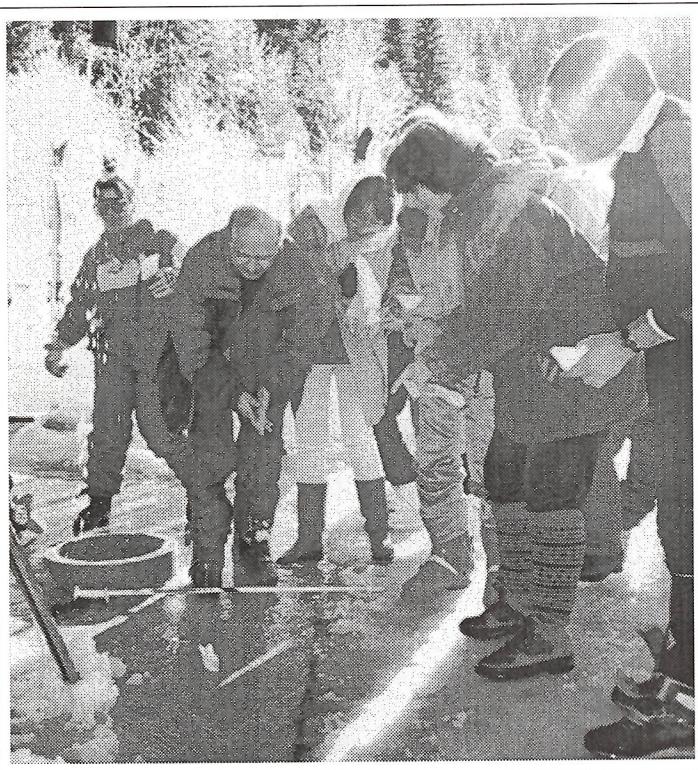
Nikoli stiskači

Naši racaci niso varčni; celo na Škotskem niso štedili - z nasmehi.

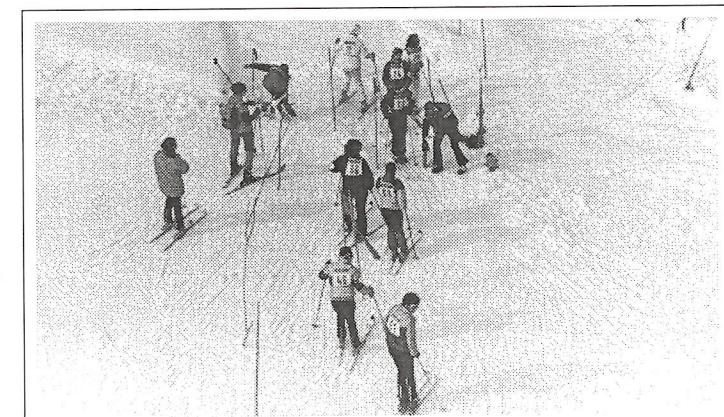
Bremena

Gostoljubnost je na naših srečanjih že legendarna. Obroki so običajno takšni, da jih le najmočnejši zmorejo držati z eno roko (na Rogli leta 1983).

Vrtec

Pravijo, da je v vsakem novinarju(-ki) nekaj otroka. To je potrdilo tudi spuščanje ladjev v Kranjski Gori leta 1995.

Ptičja perspektiva

Nekateri racaci vidijo samo eno in misljijo tudi samo na eno. Zato nastanejo takšni zahrbtni posnetki naših kolegic (v Kranjski Gori leta 1984).

KOVINOTEHNA

Mednarodno trgovsko podjetje d.d. Celje

Mariborska 7, 3502 Celje, tel.: 063-432-000

neMOOče je MOOče

Močna veleprodajna in zunanjetrgovinska mreža.

**Največja ponudba tehničnega blaga
in gradbenega materiala:**

- v 9 prodajnih centrih
- 13 specializiranih trgovinah
- in 25 franšiznih enotah.